

THIS IS LIKE
SOMETHING
OUT OF A
VIDEOGAME!

THE TYPING OF THE DEAD OVERKILL™

STARRING SPECIAL AGENT G AND DETECTIVE WASHINGTON

in colour

THE TYPING OF THE DEAD OVERKILL GRIND HOUSE LA SUPERLATIV CU ELEMENTE EDUCATIVE

Aș fi vrut să spun că și TToTD-0 este, lângă Rogue Legacy, State of Decay sau Super Mario 3D World, unul din titlurile anului trecut care, „deși a fost menționat în mai toate discuțiile Game of the Year de pe internet, nu a câștigat mai nimic datorită unor carențe sau a lipsei de vizibilitate”. Dar nu pot, și nu pentru că nu ar fi un joc bun, ci pentru că lipsă de vizibilitate este prea puțin spus. După luni de la lansare, aproape nimeni nu știe că există. Marketing-ul a fost egal cu zero. Și chiar dacă povestea din spatele acestei decizii este una frumoasă nu pot să nu mă întreb dacă a fost într-adevăr și una bună.

Titlul vine la pachet atât cu The House of The Dead: Overkill, versiunea lansată pe Playstation 3, cu tot cu cele două capitole extra și texturile HD remasterizate acolo, cât și cu un „nou” mod de joc numit The Typing, în care pac-pac-ul este înlocuit cu dactilografia – le tastezi vorbe dulci până le explodează capul. Când spun HD mă refer la cel ce putea fi implementat pe consolele generației anterioare, jocul nu este vreun Crisis 3, sau care o mai fi etalonul grafic al zilelor noastre. Milioanele de poligoane lipsă sunt suplinite însă cu mult spirit și tupeu de efectele cinematografice și direcția artistică dementă. Dacă nume precum, From Dusk Till Dawn, Planet Terror, Machete sau Hobo with a Shotgun, aduc un zâmbet pe fața voastră, atunci e imposibil să nu apreciați Overkill, oricare dintre versiuni. Influențați de Grindhouse-ul lui Rodriguez și Tarantino, producătorii au decis să aducă și ei un omagiu filmelor de

gen. Iar ce le-a ieșit depășește orice așteptare. De fapt, creațiile de mai sus au și porțiuni mai relaxate, mai leneșe, mulți ar spune mai puțin potrivite, pe când Overkill își respectă numele. Producătorii nu-și pierd focusul și mențin, dacă nu chiar ridică, scenă cu scenă, umorul grosolan, atmosfera grotescă și acțiunea – mai ales acțiunea – furibundă, nebunească. Personajele jocului recunosc, la rândul lor, demența în mijlocul cărora au fost aruncate și la fel ca toți actorii care se respectă, ne lasă să ghicim că ce au făcut aici este „for fun”. Lucru care schimbă total tonul cu care privim și acceptăm aventurile. Pe de altă parte, tot ei sunt cei care susțin acest efort artistic și nu-și bat în niciun moment joc de munca lor. Vocile și textele sunt ceva aparte. Trăsătură subliniată și de faptul că, deși jocul a intrat în cartea recordurilor pentru debitul de înjurături, invectivele nu m-au deranjat câtuși de puțin. La fel ca în Pulp Fiction sau, dacă vreți, mai

noul The Wolf of Wall Street, ușurința și naturalitatea cu care actorii lansează F-bomb-urile le face cool. Vorbe dulci, nu înjurături. Dar nu numai vocile excelează în Overkill, sunetul în general, muzica în special, este dată dracului. Și-ntregește acțiunea așa cum numai în Reservoir Dogs, Pulp Fiction, Jackie Brown etc. mai auzi. Cum internetul îmi deschide mult mai multe posibilități de exprimare, nu are rost să vă mai chinui cu epitețe.

Dar nu mă pot opri... playlistul e genial, toată muzica fiind creată special pentru joc, ceea ce nu se poate spune și despre peliculele de mai sus.

Cred că v-ați prins că după ce am terminat THoTD-O, tornada grindhouse-noir a revenit să-mi înnegrească realitățile pentru câteva zile. Lângă tot ce am enumerat până acum vă mai recomand și True Romance, They Live și Palmetto... asta presupunând că ați văzut deja clasicii moderni... Sin City, Kill Bill, Fight Club. Nu toate peliculele înșirate vin cu acțiune furibundă, dar vă promit că vă vor parazita mintea pentru o perioadă.

Trebuie să recunosc că a 3-a parcurgere a titlului m-a lăsat rece din loc în loc. O dată pentru că șocul vizual și situațional nu a mai fost, logic, la fel de puternic, dar și pentru că am fost răsfățat de modul de control al Wii-ului, perfect pentru astfel de jocuri. Într-un fel simți gameplay-ul când stai în picioare în fața televizorului și țintești spre ecran – mai dificil, dar mult

mai aproape de realitate. Bucurie ce poate fi amplificată în cooperativ. Sau chiar și singur cu câte un remote (sau baghetă, în cazul PS3-ului) în fiecare mână, transpuse în Overkill în funcție de ce alegi la începutul nivelului în Uzi-uri, Magnum-uri etc. Și altfel o faci când stai pe scaun în fața monitorului și ciuruiesti cu precizia unui maus laser. Jocul, oricum ușor, devine prea ușor, curat, chirurgical. De asemenea ar fi fost frumos să pot conecta doi mași sau două tastaturi, în funcție de modul de joc ales și să pot încinge un multiplayer local. Presupun că echipa mică care a creat noul mod și a făcut portarea către PC nu au mai avut timp și de așa ceva. Măcar avem cooperativ online.

Când am pornit însă jocul în modul „scrie sau viața” am fost din nou absorbit, fascinat, atât de cât de complex și variat poate fi gameplay-ul, cât și de micile artificii pe care cei de la Modern Dream le-au folosit pentru a ne ține lipiți. Cuvintele ce trebuiesc bătute la tastatură adaugă încă un layer umorului. Majoritatea sunt ironice, nepotrivite, seci sau crase. Un nemort care se aproprie încet-încet pe care scrie „Lube”. „May I eat you”, „You startled me” etc. etc. Imaginația producătorilor nu a încetat să mă surprindă și să mă amuze. Nu mai spun că textele se mai și randomizează cu fiecare restart, dar sunt în același timp și echilibrate fiecărei situații în parte. Apoi, exact în momentele mai tensionate, dai peste câteva paronime sau jocuri de cuvinte de ți-e mai mare dragul. Majoritatea dintre noi ajungem să aruncăm un ochi peste câteva părți ale unei propoziții și completăm restul în minte. Engleza, am descoperit că e și mai rea, ironic, cu cât o folosești sau exersezi mai mult, pentru că nu are flexibilitatea limbii noastre, iar cuvintele au de obicei locul lor bine stabilit în propoziții, ceea ce face ca mulți dintre noi să o învățăm ca pe o poezie. Ce credeți că o să se întâmple când în loc de „Too many enemies” trebuie să tastezi „Too many enemas”. No comment! Asta o se întâmplă. Până și „How many camels can I buy you for?”

îți poate pune probleme dacă citești prea repede sau nu cunoști expresia. Majusculele nu sunt obligatorii, așa cum nici semnele de punctuație sau spațiile nu sunt, dar de sunt folosite vor ajuta.

Pentru că în timp am ajuns să pot să scriu la tastatură fără să mă uit la ea, mi-am spus că pot să sar liniștit peste primele două niveluri de dificultate (Bitch și Agent) și să încep direct cu Mother****er. Ce nu am realizat este că, deși știu să citesc majoritatea cuvintelor uzuale ale limbii engleze, sau mai bine zis știu ce înseamnă, nu același lucru se poate spune și despre cum se scriu. Lucru care mi-a influențat într-un mod foarte ciudat randamentul. Adică, nu am nici o problemă în a scrie „Pure fuck” dar când am dat peste „Pure fluke” care nu știam exact ce înseamnă, a trebuit să fac o pauză. Deși cuvintele nu dispar de pe ecran, pentru cele necunoscute, sau (poate) neexersate în scris, de multe ori a trebuit să mă uit la tastatură pentru a le tasta... cred că sunt defect... Neștiind mai bine am regresat către Agent – Nivelul

2, trebuia să realizez – nici el floare la ureche. Mai ales în jurul boșilor. Dificultatea sporită nu mi s-a părut însă și incorectă așa că m-am întăritat, iar jocul a devenit și mai bun.

Calitățile educative ale titlului nu pot fi contestate, dacă înșiși vei învăța engleză dar și să scrii mai repede la tastatură. Din păcate însă jocul este prea dur, atât vizual cât și auditiv, pentru a putea fi recomandat copiilor. Pentru cei peste 10 ani recomand mai vechiul „și mai bunul!” (urlă interneții), The Typing of the Dead. Care știe și cooperativ local, tastaturi suficiente să aveți. Schimbați nota într-un 9 dacă nu ați încercat până acum nici primul Typing nici originalul Overkill, sau într-un 8 în caz de viceversa. Pentru mine... 8.5.

P.S. Contrar tuturor așteptărilor, jocul a vândut bine și în timp a primit și o găleată cu dicționare tematice. Înnoțați-vă degetele cu Shakespeare, exersați-vă limbajul lasciv cu Love at First Bite sau mai învățați puțin argou cu Filth. Bun așa!

■ ncv

